

13. Stetsenko S. H. (2008) Administrative Law of Ukraine. Navchalnyi posibnyk. Kiev: Atika. (in Ukr.).

14. Harashchuk V. M. (2003) Theoretical and legal problems of control and supervision in public administration: Thesis of Doctor of Law. Kharkiv (in Ukr.).

15. Nalyvaiko T. V. (2010) Public control in Ukraine as an institution of civil society: theoretical and legal aspect. Abstract of thesis of dissertation of candidate of legal sciences: 12:00:01. Lvivskyi derzhavnyi universytet vnutrishnikh sprav (in Ukr.).

16. Kautskyi K. (1991) Terrorism and communism// Democracy and Socialism: Fragments of works of different years. Moskva (in Rus).

17. Pakhomov V.V. (2007) Organizational and Legal Basis for Implementation of State Control over Law Enforcement Activities of Tax Authorities : dissertation of the Candidate of Laws: 12.00.07. Kharkiv (in Ukr.).

18. Bratel S. H.(2007) Public control over militia activity: dissertation of the Candidate of Laws: 12.00.07. Kyiv. Retrieved from <http://studrada.com.ua/content/братель-сг-громадський-контроль-за-діяльністю-міліції-2007р> (in Ukr.).

19. Shestak S. V. (2009) Non-state control over police activity: theoretical and legal aspect [Text]: dissertation of the Candidate of Laws: 12.00.01. Kharkivskyi natsionalnyi universytet vnutrishnikh sprav (in Ukr.).

Стаття надійшла до редакції 6 травня 2018 р.

УДК 341.232.2:339.732.2](477)

*О. Ю. Шереметьєва**,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри міжнародного та європейського права
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ПРАВОВІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ОКРЕМИХ ПРОЕКТІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ІНВЕСТИЦІЙНОГО БАНКУ В УКРАЇНІ

У статті дається правовий аналіз практичних питань, пов'язаних з реалізацією окремих проектів ЄІБ в Україні, зокрема Фінансової уго-

* Sheremetieva O. Yu., Candidate of Juridical Sciences (Ph.D.), Associate Professor (Docent), Associate Professor (Docent) of the International and Europe Law Department in Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman

THE LEGAL ASPECTS OF REALIZATION OF SOME PROJECTS OF EUROPEAN INVESTMENT BANK IN UKRAINE

ди між Україною та Європейським інвестиційним банком (Проект «Надзвичайна кредитна програма для відновлення України»), яка має сприяти відновленню соціальної інфраструктури на Донбасі, що постраждала внаслідок військових дій.

Ключові слова: Європейський інвестиційний банк, фінансова угода, інвестиційні проекти, місцева рада, об'єкт комунальної власності, кошти позики (кредиту).

В статье дается правовой анализ практических вопросов, связанных с реализацией отдельных проектов ЕИБ в Украине, а именно Финансового соглашения между Украиной и Европейским инвестиционным банком (Проект «Чрезвычайная кредитная программа для восстановления Украины») от 22 декабря 2014 г., которое должно содействовать восстановлению социальной инфраструктуры на Донбассе, пострадавшей вследствие военных действий.

Ключевые слова. Европейский инвестиционный банк, финансовое соглашение, инвестиционные проекты, местный совет, объект коммунальной собственности, средства займа (кредита).

The article provides a legal analysis of practical issues related to the implementation of some EIB projects in Ukraine, in particular the Financial Agreement between Ukraine and the European Investment Bank («The Emergency Credit Program for the Restoration of Ukraine») of December 22, 2014, which should contribute to the restoration social infrastructure in the Donbass, which suffered as a result of hostilities. The following practical issues are considered, such as: ensuring the targeted use of loan funds by end beneficiaries and budget managers; ensuring the repayment of funds in case of improper performance, non-fulfillment or violation of the terms of the Agreement; preservation of restored objects in communal property and prevention of their illegal alienation as a result of possible corruption actions of officials.

Key words: European Investment Bank, financial agreement, investment projects, local council, communal property object, loans (credit).

Постановка проблеми. Співробітництво України з ЄС відбувається в різних сферах (політичній, економічній, фінансовій та ін.). Особливого значення така співпраця набула у зв'язку з підписанням Угоди про асоціацію між Україною та ЄС [1] і необхідністю подолання соціально-економічних наслідків військових дій на Донбасі. Так, Україна як держава має зобов'язання перед населенням цього регіону щодо відновлення й поліпшення не тільки соціальної інфраструктури, а також щодо вирішення проблем внутрішньо переміщених осіб. У зв'язку з цим, а також з метою подолання негативних явищ в соціально-економічній сфері країни, що значно посилюються останнім часом, наша держава здійснює співробітництво з низкою європейських фінансових інституцій. Важливу роль у наданні фінансової допомоги для

вирішення цих питань відіграє Європейський інвестиційний банк, який виділяє Україні кредити за досить помірними ставками на прийнятних умовах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання, пов'язані з діяльністю міжнародних фінансових організацій та міжнародних фінансових організацій європейського континенту, досліджували як вчені-економісти, так і вчені-юристи: М. Гердеген, В. Ебке, В. В. Копійка, В. Б. Кріштаносов, О. М. Мозговий, О. О. Моїсєєв, В. І. Муравйов, В. Ф. Опришко, О. С. Передрій, О. В. Саввіна, О. В. Субочев, Т. М. Циганкова, Х. В. Шперун, В. М. Шумілов та інші. Однак, правові аспекти щодо практики реалізації окремих проектів Європейського інвестиційного банку в Україні залишились осторонь наукового правового аналізу.

Мета статті — проаналізувати правові питання, пов'язані з практикою реалізації окремих проектів Європейського інвестиційного банку в Україні.

Виклад основного матеріалу. Правові засади співробітництва України з Європейським інвестиційним банком базуються на положеннях Рамкової угоди між Україною та Європейським інвестиційним банком від 14 червня 2005 р. (далі — Угода) [2]. Відповідно до цієї Угоди здійснюється діяльність Європейського інвестиційного банку (далі — Банк) на території України щодо надання кредитів для інвестиційних проектів, які становлять інтерес для України, а держава зобов'язується надати захист таким проектам та забезпечити права і привілеї Банку відповідно до Угоди. Водночас ст. 11 Угоди визначає, що Уряд України і Банк обговорюватимуть на регулярній основі цілі та критерії надання кредитів та діяльність Банку в Україні [2].

Також згідно з Угодою зазначається, що субпроекти реалізовуватимуться на території України центральними органами державної влади, місцевими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування, а також державними та комунальними підприємствами, відмінними від приватних підприємств [2], тобто кінцевими бенефіціарами.

Розглядаючи дане питання, варто зазначити, що, з одного боку, Статутом Європейського інвестиційного банку передбачено, що Банк забезпечує використання своїх коштів якомога раціональніше в інтересах Європейського Союзу, а умови кредитних операцій Банку повинні бути сумісними із відповідними принципами Європейського Союзу. При цьому, Банк звертає особливу

увагу на відкритість й прозорість своїх операцій. Зокрема, з боку Банку зазначається, що доступ до інформації відіграє важливу роль у зменшенні економічних та соціальних ризиків, у тому числі порушень прав людини, пов'язаних із проектами, які він фінансує. У зв'язку із цим, Банк запровадив свою політику прозорості, метою якої є посилення відповідальності ЄІБ перед її учасниками та мешканцями Європейського Союзу загалом.

З іншого боку, відповідно до Угоди, Україна, в особі Міністерства фінансів України у співпраці із Міністерством регіонального розвитку та/або Державним агентством з питань відновлення Донбасу («Держагентство») та, у разі потреби, місцевими державними адміністраціями та/або органами місцевого самоврядування, надає кошти кредиту кінцевим бенефіціарам на прийнятних для Банку умовах, станом на момент їх застосування [2].

У процесі реалізації окремих проектів Банку в Україні постає низка практичних питань, які потребують вирішення. Так, виділяючи кошти кредиту кінцевим бенефіціарам, Міністерство фінансів України в інтересах держави згідно бюджетного законодавства, по-перше, має забезпечити цільове використання коштів. У зв'язку з цим вважаємо за доцільне включення місцевої ради як сторони в Угоду про передачу коштів позики, оскільки саме місцева рада на місцевому рівні здатна забезпечити ефективний контроль за коштами позики.

З нашої точки зору, на підтвердження вищезазначеного, можна навести такі аргументи. Відповідно до п. 6 Порядку та умов надання субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на реалізацію проектів у рамках Надзвичайної кредитної програми для відновлення України кредитні кошти, перераховані з проектного рахунка, вважаються субвенцією спеціального фонду, що надана з державного бюджету відповідним місцевим бюджетам у день перерахування коштів у національній валюті або у сумі гривневого еквіваленту перерахованих валютних коштів, розрахованого за офіційним курсом Національного банку України на день їх перерахування [3]. Розпорядниками субвенції за місцевими бюджетами та відповідальними виконавцями згідно з цим Порядком та умовами були визначені замовники проектів, що реалізуються у рамках Програми, які визначаються рішеннями відповідних місцевих рад / розпорядженнями місцевих держадміністрацій. А одержувачі субвенції визначаються її розпорядниками за місцевими бюджетами [3] — місцевими державними адміністраціями,

виконавчими органами та апаратами місцевих рад, структурними підрозділами місцевих державних адміністрацій, виконавчих органів місцевих рад в особі їх керівників. Якщо згідно із законом місцевою радою не створено виконавчий орган, функції головного розпорядника коштів відповідного місцевого бюджету виконує голова такої місцевої ради (п. 3 ч. 2 ст. 22 Бюджетного кодексу України) [4]. Наразі відповідно до внесених до цієї Постанови змін зазначено, що розпорядники / одержувачі субвенції за місцевими бюджетами визначаються рішенням відповідної місцевої ради, відповідної військово-цивільної адміністрації про такий бюджет згідно із законодавством [3].

Крім цього, стороною Угоди про передачу коштів позики, на нашу думку, має обов'язково бути місцева рада — власник відповідного об'єкта, на який використовуються надані кошти у межах фінансування субпроекту. Відповідно до п. 2 ст. 327 Цивільного кодексу України управління майном, що є у комунальній власності, здійснюють безпосередньо територіальна громада та утворені нею органи місцевого самоврядування, тобто місцеві ради [5]. Водночас відповідно до п. 3 ст. 16 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування є рухоме і нерухоме майно, що є у комунальній власності територіальних громад, а також об'єкти їхньої спільної власності, що перебувають в управлінні районних і обласних рад. А згідно п. 5 ст. 16 цього Закону від імені та в інтересах територіальних громад права суб'єкта комунальної власності здійснюють відповідні ради [6].

Більше того, в преамбулі Фінансової угоди між Україною та Європейським інвестиційним банком (Проект «Надзвичайна кредитна програма для відновлення України») [7] прямо зазначено місцеві державні адміністрації та/або органи місцевого самоврядування щодо реалізації субпроектів. Таким чином, наявність місцевої ради в якості сторони договору (угоди) дозволить виконати вимоги ст. 6 (А) Фінансової угоди між Україною та Європейським інвестиційним банком та забезпечити захист інтересів держави та Банку, а саме держава реалізує свої права за такою Угодою про передачу коштів позики таким чином, щоб захистити свої інтереси та інтереси Банку, виконати положення цієї Угоди та досягти цілей, для яких надано кредит. Оскільки, насамперед, відповідно до ст. 17 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» відносини органів місцевого самовря-

дування з організаціями та установами, що перебувають у комунальній власності відповідних територіальних громад, будуються на засадах їх підпорядкованості, підзвітності та підконтрольності органам місцевого самоврядування [6], що й сприятиме ефективному захисту інтересів держави та Банку в процесі реалізації проєктів.

По-друге, постає питання, пов'язане з поверненням коштів за Фінансовою угодою між Україною та Європейським інвестиційним банком у разі неналежного виконання, невиконання або порушення її умов. Так, відповідно до п. 4.03А (5) ст. 4 цієї Угоди, якщо Банк визначить, що кінцевий бенефіціар не дотримався будь-якого зобов'язання, покладеного на нього в обмін на будь-яку частину позики, надану йому, Банк може повідомити про це позичальника, тобто Україну. Протягом 30 (тридцяти) днів після надання такого повідомлення, позичальник самостійно реалізує один із двох наведених нижче варіантів: (а) перерозподіляє кошти відповідної частини позики на інший субпроєкт, або (б) повертає суму, яка була надана відповідному кінцевому бенефіціару [7].

Отже, відповідно до п. 4 ст. 105 Бюджетного кодексу України (далі — БКУ) надання субвенцій на виконання інвестиційних проєктів ґрунтується на такому основному принципі, як принцип цільового використання коштів, а саме субвенція використовується виключно на мету, визначену її надавачем, з урахуванням прогнозних та програмних документів економічного та соціального розвитку країни і відповідної території, державних цільових програм, прогнозу бюджету на наступні за плановим два бюджетні періоди [4]. Водночас згідно з ч. 1 ст. 116 БКУ порушенням бюджетного законодавства визнається порушення учасником бюджетного процесу встановлених цим Кодексом чи іншим бюджетним законодавством норм щодо складання, розгляду, затвердження, внесення змін, виконання бюджету та звітування про його виконання, у тому числі і нецільове використання бюджетних коштів (п. 24 ч. 1 ст. 116). А п. 5 ч. 1 ст. 117 БКУ передбачає, що повернення бюджетних коштів до відповідного бюджету — застосовується за порушення бюджетного законодавства, визначене пунктом 24 (щодо субвенцій та коштів, наданих одержувачам бюджетних коштів) частини першої статті 116 БКУ, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України [4]. Тобто, субвенція має бути повернута до відповідного бюджету, з якого

вона була надана. Таким чином, передбачена відповідальність за порушення бюджетного законодавства, вчинене розпорядником чи одержувачем бюджетних коштів, а саме нецільове використання бюджетних коштів може бути підставою для притягнення до відповідальності керівника чи інших відповідальних посадових осіб, залежно від характеру вчинених ними діянь (п. 2 ст. 121 БКУ).

Відповідно до ст. 175 Цивільного кодексу України територіальні громади відповідають за своїми зобов'язаннями своїм майном. А згідно п. 1 ст. 327 цього Кодексу в комунальній власності є майно, у тому числі грошові кошти, яке належить територіальній громаді [5]. Водночас від імені та в інтересах територіальних громад права суб'єкта комунальної власності здійснюють відповідні ради (п. 5 ст. 16 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні») [6]. Таким чином, відповідні місцеві ради як органи місцевого самоврядування є стороною Угоди про передачу коштів позики та несуть відповідальність за її належне виконання, у тому числі й матеріальну відповідальність, тобто відповідають за повернення субвенції до державного бюджету у разі неналежного виконання Угоди та відповідної вимоги з боку Банку.

Крім цього, варто зазначити, що Європейський Парламент та Рада Європейського Союзу надають Банку гарантію стосовно покриття втрат за операціями з фінансування, які здійснюються для підтримки інвестиційних проектів, що реалізуються за межами Європейського Союзу. У випадку виникнення несплати, Європейський Союз за гарантією, покриває деякі платежі, які не отримані Банком та які належать до сплати на його користь стосовно операцій Банку з фінансування, які були укладені із, серед іншого, Україною, як позичальником.

По-третє, виділяючи кошти кредиту кінцевим бенефіціарам, Міністерство фінансів України має, окрім забезпечення цільового використання коштів, зберегти у подальшому в комунальній власності ті об'єкти, які було відновлено, у тому числі за рахунок коштів Європейського інвестиційного банку.

З нашої точки зору, об'єкт, на який за субпроектом здійснюється фінансування, має надалі залишатися в комунальній власності відповідної територіальної громади, оскільки, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 105 БКУ надання субвенцій на виконання інвестиційних проектів ґрунтується на такому основному принципі, як принцип єдності. Тобто, розподіл коштів має забезпечити реалі-

зацію системи національних цінностей і завдань інноваційного розвитку та сприяти зменшенню відмінностей в рівні життя населення різних регіонів країни [4]. Водночас відповідно до п. 2 та п. 7 ч. 2 ст. 105 БКУ субвенції на виконання інвестиційних проєктів надаються з державного бюджету місцевим бюджетам з урахуванням таких основних засад:

- направленості субвенції виключно на створення, приріст чи оновлення основних фондів комунальної форми власності,
- обґрунтування спроможності подальшого утримання за рахунок коштів місцевих бюджетів об'єктів комунальної власності [4].

Тобто, будь-якої зміни форми власності об'єктів, на які були надані субвенції по реалізації інвестиційних проєктів, цей нормативно-правовий акт не передбачає.

Крім цього, п. 7 ст. 60 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» встановлює, що майнові операції, які здійснюються органами місцевого самоврядування з об'єктами права комунальної власності, не повинні ослаблювати економічних основ місцевого самоврядування, зменшувати обсяг та погіршувати умови надання послуг населенню [6]. Водночас відповідно до преамбули Фінансової угоди між Україною та Європейським інвестиційним банком (Проєкт «Надзвичайна кредитна програма для відновлення України»), операції (субпроєкти) будуть зосереджені на відновленні і поліпшенні постачання комунальних послуг (водопостачання та водовідведення, постачання електроенергії, централізоване опалення), ремонті автомобільних шляхів і залізниць та реконструкції уражених мостів, ремонті та реставрації пошкоджених громадських будівель (у тому числі адміністративних будівель, шкіл, медичних центрів і лікарень, поштових відділень та іншої соціальної інфраструктури) [7], тобто соціально значимих об'єктів, що забезпечують надання послуг населенню, з метою покращення надання таких послуг. Крім цього, згідно п. 8.02 (с)(vi) ст. 8 цієї Угоди позичальник негайно інформує Банк про будь-який намір з його боку стосовно відмови від права власності на будь-який істотний компонент проєкту [7]. Це відповідає положенню преамбули Рамкової угоди між Україною та Європейським інвестиційним банком стосовно того, що субпроєкти реалізовуватимуться на території позичальника центральними органами державної влади, його місцевими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування, а також державними та комунальними підприємствами, відмін-

ними від приватних підприємств [2]. Отже, кінцевими бенефіціарами (одержувачами субвенції за місцевими бюджетами) можуть бути виключно підприємства державної та комунальної форми власності. Також варто зазначити, що згідно п. 4. Порядку та умов надання субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на реалізацію проектів у рамках Надзвичайної кредитної програми для відновлення України, використання субвенції здійснюється з дотриманням умов Фінансової угоди та договорів, укладених у рамках Надзвичайної кредитної програми для відновлення України [3].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Враховуючи вищезазначене, на нашу думку, в Угоді про передачу коштів позики варто передбачити зобов'язання місцевої ради, наприклад таке: «до об'єкта комунальної власності на відновлення якого виділена субвенція (субпроект за Угодою), не буде надалі прийнято рішення щодо його відчуження, він не буде включений до переліку об'єктів комунальної власності, що підлягають приватизації, та не буде переданий в управління іншим особам. У випадку реалізації (здійснення) органом місцевого самоврядування від імені та в інтересах територіальних громад відповідно до закону правомочностей щодо володіння, користування та розпорядження об'єктами права комунальної власності, тобто за рішенням відповідного органу місцевого самоврядування відчуження даного об'єкта комунальної власності, у т. ч. шляхом приватизації або передачею в управління іншим особам із зміною профілю чи основних засад використання об'єкта, даний орган місцевого самоврядування зобов'язується повернути отриману субвенцію до державного бюджету протягом 30 діб з дати такого відчуження (передачі) об'єкта».

Таке положення в Угоді про передачу коштів позики дозволить певним чином забезпечити суспільні інтереси щодо цих об'єктів від можливих неправомірних дій та корупційних діянь з боку окремих чиновників, а також сприятиме їх подальшому використанню мешканцями певної територіальної громади для задоволення суспільних інтересів та потреб. Таким чином, реалізуючи проекти Банку в Україні, необхідно мати на увазі зазначене правове обґрунтування певних положень угод та здійснювати їх подальшу науково-правову експертизу для вирішення конкретних економіко-правових питань, що постають в процесі реалізації таких проектів.

Список використаних джерел:

1. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії, їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014 р. // Офіційний вісник України. — 2014. — № 75. — Т. 1. — Ст. 2125.
2. Закон України «Про ратифікацію Рамкової угоди між Україною та Європейським інвестиційним банком» від 07.02.2006 № 3392-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2006. — № 22. — Ст. 193.
3. Порядок та умови надання субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на реалізацію проєктів у рамках Надзвичайної кредитної програми для відновлення України. Затверджено Постановою Кабінету Міністрів України «Деякі питання використання коштів для реалізації проєктів у рамках Надзвичайної кредитної програми для відновлення України» № 1068 від 25.11.2015 р. // Офіційний вісник України. — 2016. — № 1. — Ст. 6.
4. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2010. — № 50–51. — Ст. 572.
5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 40–44. — Ст. 356.
6. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. — 1997. — № 24. — Ст.170.
7. Фінансова угода між Україною та Європейським інвестиційним банком (Проект «Надзвичайна кредитна програма для відновлення України») від 22.12.2014 р. // Офіційний вісник України. — 2015. — № 38. — Ст. 1139.

References:

1. Ughoda pro assotsiatsiiu mizh Ukrainoiu, z odniei storony, ta Yevropeiskym Soiuzom, Yevropeiskym spivtovarystvom z atomnoi energii, yikhnimy derzhavamy-chlenamy, z inshoi storony vid 27.06.2014 // Ofitsiyniy visnyk Ukrainy. (2014). — 75, T. 1., 2125 (in Ukr.).
2. Zakon Ukrainy «Pro ratyfikatsiiu Ramkovoii Ughody mizh Ukrainoiu ta Yevropeiskym investytsiynym bankom» vid 07.02.2006 No 3392-IV // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (2006). 22, 193 (in Ukr.).
3. Poriadok ta umovy nadannia subventsii z derzhavnogho biudzhetu mistsevym biudzhetam na realizatsiiu proektiv u ramkakh Nadzvychainoi kredytnoi prohramy dlia vidnovlennia Ukrainy. Zatverdzheno Postanovoiu Kabinetu Ministriv Ukrainy «Deiaki pytannia vykorystannia koshtiv dlia realizatsii proektiv u ramkakh Nadzvychainoi kredytnoi prohramy dlia vidnovlennia Ukrainy» No 1068 vid 25.11.2015 // Ofitsiyniy visnyk Ukrainy (2016). 1, 6 (in Ukr.).

4. Biudzhetnyi kodeks Ukrainy vid 08.07.2010 // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (2010). 50-51, 572 (in Ukr.).

5. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy vid 16.01.2003 // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (2003). 40-44, 356 (in Ukr.).

6. Zakon Ukrainy “Pro mistseve samovriaduvannia v Ukraini” vid 21.05.1997 No 280/97 — BP // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (1997). 24, 170 (in Ukr.).

7. Finansova ughoda mizh Ukrainoiu ta Yevropeiskym investytsiinym bankom (Proekt «Nadzvychaina kredytna prohrama dlia vidnovlennia Ukrainy») vid 22.12.2014 // Ofitsiinyi visnyk Ukrainy (2015). 38, 1139 (in Ukr.).

Стаття надійшла до редакції 19 червня 2018 р.

УДК 378:351.851

А. В. Богданець*,
старший викладач кафедри цивільного та трудового права
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ФОРМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДГОТОВКОЮ ЮРИСТІВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ

У статті проаналізовані теоретичні та правові аспекти форм публічного управління підготовкою юристів у закладах вищої освіти України, здійснено класифікацію основних форм публічного управління у цій сфері.

Ключові слова: освіта, вища юридична освіта, заклад вищої освіти, форми публічного управління, підготовка юристів.

В статье проанализированы теоретические и правовые аспекты форм публичного управления подготовкой юристов в учреждениях высшего образования Украины, осуществлена классификация основных форм публичного управления в этой сфере.

Ключевые слова: образование, высшее юридическое образование, учреждение высшего образования, формы публичного управления, подготовка юристов.

* Bohdanets A. V., Senior Lecturer of the Civil and Labor Law Department in Kyiv National Economic University named after Vadym Getman

FORMS OF PUBLIC ADMINISTRATION TRAINING OF HIGHER EDUCATION IN UKRAINE: THEORETICAL AND LEGAL ASPECTS